

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 865/06
14.06.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Stojana Jokića, predsednika veća, Nikole Stanojevića, Zvezdane Lutovac, Mihaila Rulića i Slobodana Dražića, članova veća, u pravnoj stvari tužioca AA, čiji je punomoćnik AB, adv., protiv tuženog BB, čiji je punomoćnik BA, adv., radi iseljenja, rešavajući o reviziji tužioca, izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž.6843/05 od 21.11.2005. godine, u sednici održanoj 14.6.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužioca, izjavljena protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž.6843/05 od 21.11.2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Okružnog suda u Beogradu Gž.6843/05 od 21.11.2005. godine, odbijena je kao neosnovana žalba tužioca i potvrđena presuda Prvog opštinskog suda u Beogradu P.2068/02 od 4.10.2004. godine, kojom je u stavu prvom izreke odbijen tužbeni zahtev tužioca kojim je tražio da se naloži tuženom da se sa svim licima i stvarima iseli iz stana VV, i da mu isti preda slobodan od svih lica i stvari, dok je u stavu drugom tužilac obavezan da tuženom isplati troškove parničnog postupka u iznosu od 34.500,00 dinara u roku od 15 dana po prijemu presude i pod pretnjom izvršenja.

Protiv te presude Okružnog suda u Beogradu tužilac je blagovremeno izjavio reviziju zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu čl.386. ranije važećeg Zakona o parničnom postupku u vezi čl.491. st.4. Zakona o parničnom postupku ("Službeni glasnik RS" br.125/04), Vrhovni sud je našao da revizija nije osnovana.

U provedenom postupku nema bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl.354. st.2. tač.11. ZPP, na koju revizijski sud pazi po službenoj dužnosti, a ni bitnih povreda iz čl.354. st.2. tač.14. ZPP, na koje se ukazuje u reviziji, jer su nižestepeni sudovi o svim odlučnim činjenicama relevantnim za pravilnu odluku u ovoj pravnoj stvari dali dovoljno jasne, potpune i pravilne razloge, saglasne stanju u spisima i rezultatima izvedenih dokaza.

Razlozi revizije o pogrešnoj primeni materijalnog prava nisu osnovani.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju nosilac stanarskog prava na spornom stanu bio je sada pok. otac tuženog (umro 1995. godine), po ugovoru o korišćenju stana koji je zaključio sa tužiočevim sada pok. ocem (umro 1987. godine) dana 10.6.1967. godine. U navedenom ugovoru kao članovi njegovog domaćinstva bili su upisani tužilac i njegova sada pok. majka (umrla 2000. godine) i isti su taj stan zajedno koristili sve do smrti tuženikovog oca. Nakon toga, stan su zajedno koristili tuženi i njegova majka, a nakon smrti njegove majke isti je nastavio da koristi tuženi. Za to vreme, sada pok. otac tuženog je redovno plaćao stanarinu sve do kraja svog života, s tim što je počev od 1.7.1990. godine stanarinu uplaćivao u sudski depozit u iznosu utvrđenom izveštajem JP za stambene usluge, a nakon njegove smrti tu stanarinu u sudski depozit je uplaćivao tuženi. Tužilac je iz sudskog depozita podizao uplaćenu stanarinu počev od 30.8.2000. godine pa sve do 25.8.2004. godine, odnosno i nakon pokretanja ovog spora (tužba podneta 20.3.2002. godine).

Nakon smrti oca tuženog tužilac kao vlasnik spornog stana nije zaključio ugovor o korišćenju tog stana sa majkom tuženika, a nakon njene smrti takav ugovor nije zaključio ni sa tuženim. Zbog činjenice da ne postoji takav ugovor među strankama, tužilac smatra da tuženi nema pravni osnov da nastavi da koristi sporni stan u svojstvu nosioca stanarskog prava odnosno zakupca, te je tužbenim zahtevom tražio njegovo iseljenje.

Kod tako utvrđenog činjeničnog stanja, koje se prema čl.385. st.3. ZPP revizijom ne može pobijati, nižestepeni sudovi su i po stanovištu Vrhovnog suda osnovano zaključili da je zahtev tužioca za iseljenje tuženika iz spornog stana i predaju istog neosnovan, te su pravilno primenili materijalno pravo kada su odbili tako postavljeni tužbeni zahtev.

Naime, odredbom čl.2. Zakona o stambenim odnosima ("Službeni glasnik SRS" br.29/73), koji je stupio na snagu 29.7.1973. godine, bilo je regulisano da se stanarsko pravo, odnosno pravo na trajno korišćenje stana može steći samo na stanu u društvenoj svojini, odnosno ne i na stanu u svojini građana, dok je čl.8. st.1. istog zakona bilo predviđeno da nosilac stanarskog prava koji je to pravo stekao na porodičnu stambenu zgradu i stan u svojini građana a do stupanja na snagu tog zakona ima sva prava i obaveze koja se tim zakonom propisuju za nosioca stanarskog prava koji koristi stan u društvenoj svojini. Na isti način je ovo pitanje regulisao i Zakon o stambenim

odnosima ("Službeni glasnik RS" br.9/85) u čl.2., odnosno čl.93. st.1. Odredbom čl.40. Zakona o stanovanju ("Službeni glasnik RS" br.50/92 sa izmenama i dopunama) propisano je da nosilac stanarskog prava, odnosno zakupac stana na neodređeno vreme koji to pravo ima na stanu u svojini građana od dana stupanja na snagu ovog zakona, nastavlja sa korišćenjem tog stana u skladu sa odredbama čl.30. do 39. ovog zakona, a koji regulišu korišćenje stana u društvenoj svojini po osnovu stanarskog prava, odnosno zakupa. Prema odredbi čl.34. st.1. navedenog zakona u slučaju smrti zakupca, zakupac na tom stanu postaje član porodičnog domaćinstva koji je nastavio da koristi stan po redosledu bračni drug, dete rođeno u braku, van braka, usvojeno i pastorče. U ovom slučaju nakon smrti oca tuženog koji je bio nosilac stanarskog prava odnosno zakupac, taj stan je nastavila da koristi u svojstvu zakupca majka tuženog sa tuženim, a nakon njene smrti tuženi je postao zakupac i nastavio da plaća zakupninu koju je tužilac kao vlasnik stana primao.

Neosnovano je i bez uticaja na zakonitost pobijane presude ukazivanje tužioca u reviziji da majka tuženog, pa ni tuženi, posle njene smrti nisu sa tužiocem zaključili ugovor o zakupu spronog stana u smislu čl.34. st.4. i 5. Zakona o stanovanju, jer to ne daje pravo tužiocu kao vlasniku stana da može uskratiti korišćenje istog tuženom po svojoj volji, već samo ako ne ispunjava uslove iz stava prvog istog člana navedenog zakona.

Isticanje u reviziji tužioca da iako je on podizao zakupninu, ne znači da je ona u celosti isplaćena i da ostaje pitanje da li je tuženi izvršavao svoje obaveze plaćanja zakupnine u celosti, što takođe može biti pravni osnov po kome se traži njegovo iseljenje, je u suštini pobijanje drugostepene presude zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, ali se sa tih razloga revizija ne može izjaviti, shodno odredbi čl.385. st.3. ZPP. Pored toga, tužilac je svojim tužbenim zahtevom tražio iseljenje tuženog zbog toga što nema pravni osnov za korišćenje stana, a predmet spora nije bio otkaz ugovora o zakupu stana zbog neplaćanja zakupnina u smislu čl.35. Zakona o stanovanju.

Sa gore iznetih razloga, na osnovu čl.393. ZPP, Vrhovni sud je odlučio kao u izreci ove presude.

Predsednik veća – sudija

Stojan Jokić, s.r.

Za tačnost otpavka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

dm